

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Станислав Димитров по к.д. № 13/92 г.

С решението си от 27.VII.1992 г. по горепосоченото дело Конституционният съд е приел, че разпоредбата на чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание противоречи на чл. 31, ал. 4 от Конституцията и я е обявил за противоконституционна.

Съображенията за обявяване на този текст от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание за противоконституционен, считам за необосновани. Отстраняването на народния представител, на когото е предявено обвинение за извършено тежко престъпление, до приключване на наказателното преследване по реда на чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание е временна мярка, с която не се прекратяват пълномощията му предсрочно и не се накърняват правата му по чл. 31, ал. 4 от Конституцията.

Член 73 от Конституцията разпорежда, че организацията и дейността на Народното събрание се осъществяват въз основа на Конституцията и на Правилника, приет от него. Правилникът може да допълва в това отношение Конституцията, стига да не влиза в противоречие с нейни разпоредби. В Конституцията няма забрана за временно отстраняване от заседания на народните представители. В правилника има такива разпоредби и те не нарушават Конституцията, като например чл.103, т. 5 и 6, в които като дисциплинарна мярка се предвижда "отстраняване от заседание" и "отстраняване от 3 заседания". Това отстраняване не прекратява предсрочно пълномощията на народните представители. Отстраняването по чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание има същите правни последици. Конституцията не го забранява.

Член 31, ал.4 от Конституцията охранява правата на гражданите от произвол от страна на съдебната власт. Отстраняването на народния представител от участие в заседанията на Народното събрание и неговите комисии не ограничава правата му в качеството на обвиняем.

Трябва да се има предвид и това, че отстраняването от заседанията на Народното събрание и на неговите комисии става едва след предявяване на

обвинението - едно процесуално действие, което предполага наличиостта на достатъчно убедителни доказателства за извършено тежко престъпление от народния представител, свързано в повечето случаи и с вземане на по-тежка мярка за неотклонение, като задържане под стража или домашен арест. Но и при по-лека мярка за неотклонение неоправдано би било един народен представител, комуто вече е предявено обвинение за извършено от него тежко престъпление и е отнет имунитетът му, да продължи участието си в заседанията на Народното събрание и на неговите комисии.

В мотивите на решението на Конституционния съд се съобразява, че при взета мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест народният представител е практически лишен от участие в заседанията на Народното събрание и парламентарните комисии. С обявяване противоконституционността на чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание се създават с нищо неоправдани привилегии за тези народни представители, обвинени също в извършването на тежко престъпление, тъй като ще могат да продължат участието си в заседанията на Народното събрание и неговите комисии. Това нарушава равенството на народните представители и за да бъде то съхранено, трябва да се запази действието на чл.100, ал.6 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание. В противен случай дали един народен представител, на когото е предявено обвинение за извършено тежко престъпление, ще продължи участието си в заседанията на Народното събрание и в парламентарните комисии, ще зависи единствено от органите, решаващи въпроса за определяне вида на мярката за неотклонение.